

Pósa Lajos:
Mikszáth álma.

Koszorúzott fejét boldogan lehajtja,
Elrengeti lágyan a dicsőség karja,
Álomba ringatja csillagos éjjelen,
Megnyílik a kék ég ...Jánoska megjelen:

„Hol van az én lovam, nyulacskám, bárányom?
Kosztoltad-e, apa? Szép-e mind a három?
Selyemfüves rétjük van-e szegényeknek?
Hol van a zöld pokróc, ahol legelgetnek?”

„Itt vagyunk, kiszagdánk!” szólal a bárányka
S örömeiben mindjárt csengetyűjét rázza.
Nyerít a lovacska...Jánoska rápattan...
Robognak...repülnek...egyre szilajabban.”

„Hóha, hó, lovacskám ! Tán meg is éhezted?
Egy kis etetőre állj meg itt a kertenél!
Bárányka is éhes, nyulacska is éhes...
De szép három jószág! Oly aranyos édes!”

S kedves állatkáit eteti, itatja,
Puha kis kezével meg-megsimogatja.
Meg-megölelgeti sorra mind a hármat...
Lóra szökken ismét...apa elé vágdat.

Lehajol hozzája, koszorúját nézi,
Szerető szavával ezt suttogja néki:
„Szebb koszorút fonok én a homlokodra
Csillagvirágokból, csókkal harmatozva.

Csak tovább is kosztold, apa, szegénykéket.
Játszál a barival, ha utánam béget.
Nyuszikámnak legyen piros pántlikája,
Ha nyerít a lovam: te is pattanj rája!”

S kinek a bánata soha meg nem fordul,
Könnytelen szemének újra könnye csordul.
...Laci, Berci reggel csak azt tudakozzák:
„Miért sírt, apa éjjel?” – „Láttam a Jánoskát!”